

Bogu v čast za vse od Boga sprejete dobrota. Dobrotljivi Bog naj nam našega zlatomašnika ohrani zdravega in čvrstega še do bisernega in železnega jubileja!

Laporje. Znana nova cesta skozi Levič je stekla že do blizu Zabljeka. Že to je lepa ugodnost, da dotod noben voznik ne more več sena zvrniti; da bi ga pa tudi naprej ne, naj čimprej steče cesta dol do banovinske, k čemur pomagaj ljubi Bog in naše oblasti! — Celih 30 moških človekov sta videla dva potujoča laporska peha nekje v porečju Save stati med sveto mašo zunaj cerkve. Kaj, ko bi pri nas napravili štetje takih bogaboječih?! Ali naj vas, fantje, v tem čisto hvalim? V tem vas ne hvalim. Dajmo rajši take slučaje popolnoma iztrebiti! — Med šolarji, ki so letos sladili življenje našim gospodom učiteljem, jih je po pripovedovanju uhoslišcev posebno med Evinimi hčerami nekaj, ki odrasle izvolijo pozdravljati s »serbus« in podobnimi nezastopnostmi. Pač nevede že torej znajo nekaj po latinski, pa še tisto je narobe.

Dornova. Kakor po drugod, tako je bil tudi pri nas zaključek šole dne 28. junija. Zaključil je šolo gospod upravitelj Rusjan sam z gđ. Lenartič, ker ostala razrednika sta se odpeljala dva dni prej na sokolski zlet v Sarajevo. — Kakor je znano, je dobil naš šolski upravitelj nalog za premestitev od nas v Vuženico. Zato se je tudi ob zaključku šole z iskrenimi besedami poslovil od naše dece. Med drugimi poslovnimi besedami jim je položil na srce: »Draga deca, bodite vedno dobri, kakor sem vas učil ter ne lažite in ne tožarite po krivem svojega bližnjega. Z Bogom, draga deca, imejte me v spominu, kakor vi ostanete meni ter pozdravite vaše starše. Pri teh besedah so zajekali vsi otroci na glas ter s tem pokazali, kako priljubljen jim je bil g. šolski upravitelj.

Pri naši deci smo opazili, kako sveta je bila g. upravitelju šola in pouk, ker se je briga v glavnem le za šolo, mu ni preostajalo dosti časa za drugo. Dragi g. upravitelj! Ko si prišel k nam te je čakalo težko delo, a po tvojem petletnem vztrajnem in trudapolnem delu je postala šola, kakoršna mora biti. Vemo, da si si s

svojim delom v šoli nakopal sovražnike. Mi starši pa ti ključemo k slovesu: Bodi vstrajen v šoli, kakor si bil pri nas,

Grabrovnik poleg Štrigove. Od severa preko Mure je pridivil dne 1. julija nad naše štrigovske bregove in gričke hudourni oblak. Nad dolino Jalšovce se je sprožilo iz oblaka na poleg stoječi grič. Švignila je strela tik hiše posestnika M. Kutnjaka s slamnatim krovom. Spotoma se je odlomila od strele električna iskra in ne da bi kaj okno poškodovala, je pogledala v sobo, če so vsi doma! Okna so vsa bila zaprta. Na srečo domači niso bili v prvi sobi, našla je samo sosedovo hčerko Angelo, katero je stoječo tik pri oknu oplazila na roki in nogi, da je padla v nezavest, kmalu se je pa zopet zavedla. Nadalje je odtrgala od stropa malo ometa. Venec okoli razpela je na gornjem koncu posmojen, žica prežgana, rjuha na stoju tudi malo posmojena, drugo je ostalo vse nepoškodovano, dasi je strela sobo očarila, kakor bi bila v ognju in stresla do temelja. Glavna moč strele

je prasnila v gospodarsko poslopje soseda Jakoba Dovečar, kjer je začelo goreti. Zgorel je pod, svinjski hlevi, klet, listnjak in skedenj. Telico so našli mrtvo, svinje so izpuštili. Na pomoč so pribežali sosedi bližnji in daljni. Pribrzeli so ognjegasci iz Štrigove. Brizgalne ni bilo mogoče peljati na breg po od hudournikov razdrthih potih. Delali so neumorno samo z rokami, da so omejili ogenj in obranili hišo. Zgorela je tudi krma, zimski ječmen, ki je bil spravljen pod streho. Škoda je precejšnja.

Žižki v Prekmurju. Z ozirom na dopis v Slov. Gospodarju od 6. junija smo prejeli naslednji popravek: Ni res, da bi bile sestre v Žižkih komurkoli trn v peti in da bi bili pri nas kakšni njergači, katerim ne bi bilo prav, da so si sestre dale sezidati gospodarsko poslopje. Nasprotno imamo vsi prebivalci Žižkov brez razlike, ki smo si sestre takoj po prevratu sem sprosili, sestre radi in jih spoštujemo ter smo jim za pouk naše dece v šoli in za druge dobrote vsi hvaležni. Vsi prebivalci Žižkov smo jim in jim hočemo tudi v

se niso poprej odstranile izpred mestne hiše, dokler ni podal župan ostavke in so dobile življenske potrebščine poprejšnje tržne cene.

Polovico zemeljskega obsega.

Brooklynov most v New Yorku visi na 4 kabljih, kojih žice so dolge 23.400 km, to je polovica zemeljskega obsega.

Vsak dan v tednu je praznik.

Vsak dan v tednu je pri enem narodu praznik: nedelja pri kristjanih, ponedeljek pri Grkih, torek pri Perzijcih, sreda pri Asirijcih, četrtek pri Egipčanih, petek pri mo-

skega dediča. Minula so 4 leta, predno sem skrbno prečital vse prijateljeve beležke, razbral iz njih z velikim trudom, kje je bil, kod je hodil, kaj je trpel, kod se je podil dokaj let za zakladi, katerih ni utegnil uživati vsled mnogo prerane in res bridke smrti.

Da bodo čitatelji podučeni, za katerega in kakega prijatelja gre v naslednji povesti, jim moram zaupati še to le:

Začetkom svetovne vojne je imel vsak avstro-ogrski pešpolk zastavo in zastavonoša. Pri našem polku je nosil staro zastavo kadet, doma s Tirolske, katerega smo imenovali vsi radi izredne velikosti — Dolgi Joža. Bil je poštena tirolska duša. Postala sva iskrena prijatelja, dokler nisem moral ostaviti bojišča kot težko ranjenec.

Šest let po končani vojni me je obiskal Dolgi Joža v Mariboru. Zaupal mi je, da je končal pred vojno započeto rudarsko visoko šolo v Leobnu. V mali povojni Avstriji ni pravega služka za rudarske inženere, bo pač sledil klicu prijatelja iz Amerike, ki mu obeta debel kos kruha pri dolarski plači.

Poslovila sva se. Zabeležil si je moj naslov in mi je še parkrat pisal iz Amerike iz mesta Los Angeles, kjer je dobil takoj po prihodu res sijajno plačano nameščenje, a je moral mnogo potovati; videl je redkosti ter znamenitosti, videl je veliko sveta, trpel preko mej človeških moči v neraziskanem svetu in tik pred zaključkom trpljenja in tik pred vhomom v paradiz večkrat krvavo zasluženih obilnih denarnih prihrankov ga je zadela nenadno — strašna smrt!

Enkrat v hudi stiski na obupni poti skozi južno-ameriške divjine je zabeležil na listič, da zapušča meni kot medvojnemu prijatelju svoje zapiske, zaročenki ter svojcem na Tirolskem prištedene dolarje!

Povest »Lov na zaklade« sem napisal po večletnem razvozanju omenjenih zapiskov prijatelju v spomin ter čitateljem v pouk, kako je nekaj najbolj goljufivega pehanje za zakladi ter zlatom, za kar pokoplje toliko ljudi telesne sile in žrtvuje tolikokrat pred dosegom zaželjenega cilja — življenje!